

3

LETO

XVIII

ISKRE

UREDNIKOVA BESEDA

Po izidu prve in druge številke Isker se je večkrat zgodilo, da je kdo pritekel v razred in se zgražal nad napakami. Tudi v te Iskre se jih je nekaj prikradlo, nekatere spremembe pa smo naredili hote. No, spremembe boste že opazili, za napake pa se opravičujemo. Vendar upam, da ne bodo napake tisto, kar boste v Iskrah iskali.

Glede tiskarskih napak je treba vedeti, da so tri številke še vedno premalo, da bi spoznali vse tiskarske zvijače. Res je, da nekaj napak kratkomalo spregledamo.

Naj vas pomankljivosti ne motijo toliko, da bi prezrli vsebino in njeno sporočilo. Tudi oblika ni najpomembnejša. Iskre so naše vaje pisanja, zato je predvsem pomembno, da vsi pišemo in ob mentorski pomoči spoznavamo svoje slabosti pisanja in jih odpravljamo. Na žalost mnogi to možnost premalo cenijo in izrabljajo. S tem zapravljajo dragoceno priložnost izpopolnjevanja v materinam jeziku. In ne samo priložnost - celo dolžnost. Bilo bi namreč neodgovorno od vsakega, ki namerava postati duhovnik, če ne bi skrbel za jezik, s katerim se bo v bodoče sporazumeval z verniki. To bi bilo nespoštovanje poslušalcev.

Prispevkov sicer je nekaj, a žalostno je že to, da je treba sodelovanje nenehno spodbujati.

Skrb za Iskre bo sprejel naslednji letnik. Želimo, da ne bi imeli velikih težav z zbiranjem prispevkov.

Urednik

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V. V. PAVI

BOG MED NAMI NA POTI V EMAVS

Kot odmev na srečanje mladih v Rimu, na cvetno nedeljo, je bilo mladinsko srečanje na Mirenskem gradu. Geslo srečanja je bil stavek! "Bog med nami na poti v Emavs".

Tega srečanja smo se udeležili tudi dijaki Srednje verske šole iz Vipave. Ob pol devetih smo se zbrali na vipavskem trgu, kjer nas je že čakal avtobus. Vožnja nam je zelo hitro minila, ker smo ves čas peli.

Na Mirenskem gradu se je kljub slabemu vremenu - bilo je precej mrzlo in zjutraj je marsikje tudi snežilo, zbralo kar precej mladih. Srečanje se je začelo s pripravo na sv. mašo. Ponovili smo nekaj pesmi, da bi pri maši lažje sodelovali. Tej pripravi je sledil križev pot, ki je bil zaradi slabega vremena v cerkvi, ne zunaj, kot je bilo prvotno načrtovano. Pri križevem potu je sodelovalo veliko mladih iz različnih župnij primorske škofije. Pri vsaki postaji je bilo več lepih razmišljanj, ki so povezovala naše vsakdanje življenje s postajami križevega pota. Križevemu potu je bila dodana tudi petnajsta postaja. Delno smo jo pripravili tudi semeniščniki. Najprej so fantje deklamirali nekaj ljudskih pesmi, ki na preprost način govorijo o Jezusovem trpljenju. Potem je semeniški oktet zapel ljudsko pesem "Žalostni del rožnega venca" v Troštovi priredbi.

Na koncu smo vsi skupaj zapeli velikonočno alelujo in pesem "Zveličar naš je vstal iz groba", s katero se je začela sv. maša.

Mašo je sodarovalo več duhovnikov, vodil pa jo je koprski škof dr. Janez Jenko. V pridigi je g. škof pozval vse mlade k pravemu krščanskemu življenju, da bodo nekoč sposobni ustvariti krščanske družine, kjer bo čutiti mir in toplino, ki jo prinaša prava evangeljska ljubezen, kjer ne bo v družini samo en otrok ali

kvečjemu dva, kar se danes zaradi lagodnosti velikokrat dogaja, ampak bodo zakonci spoznali, da je Bog postavil zakrament sv. zakona zato, da se človeški rod ohranja, ne pa, da izumira.

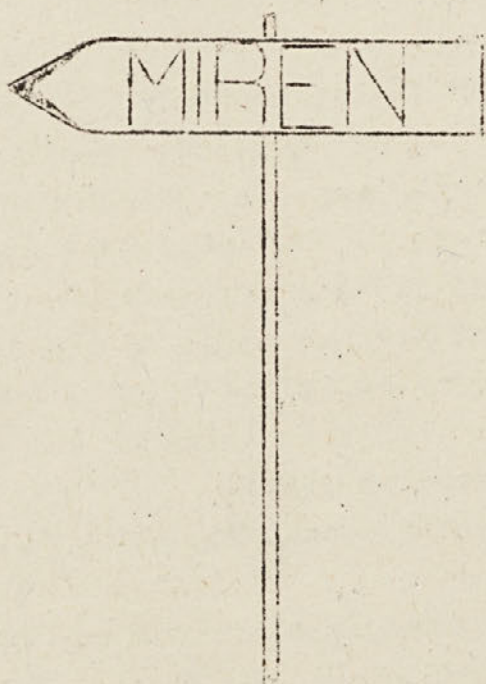
Pri maši smo z navdušenjem sodelovali, še zlasti s petjem.

Potem, ko smo se duhovno okrepili, smo si v samostanu z malico "privezali dušo".

Semeniščniki smo žal morali takoj po maši oditi, ker smo bili vezani na avtobus, tako ne vemo, kako so to srečanje zaključili ostali mladinci. Tudi nazaj grede smo celo pot prepevali; nekateri že s precej skrhanimi glasovi.

Mislím, da nas je to srečanje precej obogatilo. Rad bi videl, da bi se večkrat srečevali tudi z drugimi mladinci po naših župnijah.

Marko Marinko

OČEM NEVIDNO

Vstopil sem v kapelo. Zagledal sem tri sošolce. Pripravljali so se na spoved. Prvi je zamišljeno bral, drugi si je nekaj beležil, tretji pa je molil.

- Ali je spovednik? sem vprašal najbližjega sošolca.

- Ja.

- Ali je kdo notri?

- Ja.

Usedel sem se in se začel pripravljati na spravo.

Javni tožilec je prosil Sodnika za besedo, nato pa se je takoj obrnil naravnost proti meni.

- Tvoje misli so kakor gnojnica, ki se razliva po tvojem telesu in ga usmraja. Za Boga se nikoli ne ogreješ, ker si grmada in brez iskrice in brez suhljadi. Mlačnež si, s katerim nimaš kaj početi.

- Prosim, prosim Sodnik, za besedo, me je kar vrglo pokonci.

- Kakšna predrznost in neotesanost! Kako se me sploh upa ta, ta... tožilec zmerjati, mene, nedolžnega obtoženca, s tako nizkotnimi besedami. Saj gre vendarle za resno s sodno obravnavo in ne za zmerjanje neke živčne babnice. In povrh vsega; to sploh ni resnica.

- Kaj, da je to laž?! Hočeš reči, da sem jaz krivičen, ali pa da se celo jaz motim! je vzrojil tožitelj.

- Natanko tako. Krivičnik in lažnivec si. Pa dokaži, sem takoj nazaj kar preostro zažil.

- Da dokažem? Ti me naravnost izzivaš, da bi te zmlél v prah...!

- Brez kričanja in zmerjanja, prosim, je posegel vmes moder S odnikov glas.

- Kako naj bom miren, ko pa obtoženec sploh ne pozna prava in ne ve, da so že slabe misli korenine vsega zla,

je takoj odvrnil oster tožiteljev glas.

- No...ti pa sploh ne poznaš abecede prava, da je treba vsako obsodbo dokazati, sem ga takoj zavrnil.

- Prav. Povej mi, ali mož natančno preračuna, se posvetuje z zvestimi prijatelji in dobro premisli, preden prične zidati hišo.

- Seveda; podnevi vedno misli na gradnjo, še ponoči ga skrbi ne pustijo spati.

- Ropar premisli in preračuna vlom?

- Mhm...ja.

- Torej ali ni bolje grajati že sam slab namen, pokvarjeno misel, ki je izvir vsega zla, kakor pa potem popravljati škodo, ki jo povzroči neurje.

Molče sem se usedel in tišina je napolnila sodno dvorano.

- Ne vem, kakšno obsodbo bo izrekel sodnik, in tudi ne vem, kaj bo še povedal obtoženec v zagovor. Mislim pa, da vsakemu v tem trenutku šepeta vest. Modrijan jo bo poslušal, šleva pa ji ne bo kos, je prekinil mučno tišino tožitelj.

Molčimo in prislušujemo šepetanju vesti. Zdajci pa. Glava mi klone na junaške prsi.

Matej

KRIVICA

Oblački so pokukali izza pšeničnega hriba v soparnem julijskem soncu, ko se je potepuh Pepe vračal lačen in žejen proti Furmanovemu gruntu. Pepe je že od daleč začel pozdravljati mogočnega gospodarja: "Bogdaj."

"Ooo, Bogdaj. Kaj si zopet prinesel nevihto?" mu je odvrnil zaskrbljeni Janezov obraz.

"Mislim, da ne. Prinesel sem pa prazno vrečo in želodec," je takoj pristavil, da bi padla vsaj kakšna drobtinica k Lazarjevim nogam.

"Pustiva tvojo vrečo in želodec. Pomisli na ploho, ki mi lahko zmoči cel voz suhega sena. Ali mi greš pomagat?"

Spomnil se je na prepoteno srajco in utrujene roke, zato mu je odgovoril: "Prav rad bi šel, pa sem že drugje obljubil. Zbogom, moram iti."

"Zbogom," je jezno odvrnil Janez in odhitel v kozolec pripravljat voz.

Pepe je tudi tokrat odšel lačen po prašni cesti v svet. Zaskrbeli so ga leni nebesni popotniki, ki so se začeli počasi zbirati v velike temne gruče.

Njegovo premišljanje je zmotila Marija, ki je pri-tekla iz Mlakarjeve kajže po suho otroško perilo.

"Stopi noter, da ne boš moker," mu je rekla in hitela z zlaganjem v košaro.

"To pa prav z veseljem," je odvrnila vesela kosmata brada.

Vstopila sta v hišo med začudene otroške glavice, Pepe je takoj zapletel gospodarja Joža v živahen pogovor o Lipnikovem pravdanju, Marija pa je odhitela pripravljat kosilo. Pepetu so besede kar žuborele in vsi so jih željno pili. Celo med kosilom, ko se je zgrnil nad vas velik črn oblak. Nenadoma se je črni oklep preklal in za hip je zasijal nebeški sij. Tišina. Zagrmelo je in počilo, da so se stresli temelji božje zgradbe.

Studenček je usahnil in otroški jok je objel prestrašene obraze. Janezek, kot poveljnik svoje otroške čete se je le opogumil in se obrnil na očeta: "Ata, zakaj pa grmi in se bliska?"

"Zato, ker se Bog krega."

"Aja," prikima in takoj pristavi: "Zakaj pa se Bog krega?"

"Zato, ker nisi dovolj priden," je posegel vmes materin glas.

"Ja, ja, ne ubogaš dovolj mame," je še Pepe podprl materin odgovor nevernemu Tomažu.

"Bomo molili," je oče bolj ukazal, kakor pa vprašal.

Prekrižali so se in začeli vsak na svoj način podživljati žalostni del rožnega venca. Marijinemu pazljivemu ušesu ni mogla uiti moževa zaskrbljena molitev.

Sredi molitve pa je Jože obmolknil. Zaslišal je težke ledene orehe, ki so se usuli iz božjega peharja. Ta vojska ni poznala usmiljenja ali izjem. Strašen je bil njen pohod in za sabo je vedno pustila pomečkano travo in gola pšenična stebelca.

Bog se je le omeščal, ko je zaslišal kmetovo prošnjo. Med oblaki je pokukalo toplo sonce. Prekrižali so se in otroci so takoj stekli pod veselo sonce. Jože je stopil k oknu in srce mu je zadrhtelo, ko je zagledal prerešetano kostanjevo listje. Misli so mu pohitele k žitu.

Žena je zagledala možev kamniti obraz. Zbolelo jo je pri srcu. Tudi letos bo morala gledati nedolžne otroške obraze, ko jo bodo prosili kruha. Stekla je v njegovo zavetje po pomoč.

"O, Jezus Marija, pridelek nam je šel," je zahlipala in prijela njegovo roko.

"Da, pridelek nam je šel," je ponovil in strmel v listje.

Pepe je začel pokašljevati in se presedati. Marija se je zdrznila in zardela, ko se je spomnila na gosta.

"Take toče pa še ne," je začel opletati potepuhov jezik.

"Spet bo lakota," je vzdihnila Marija in v zadregi pospravljala mizo.

Jože se je prebudil iz tope bolečine. Zaslišal je ženino tarnanje. "Kmalu pridem, Marija. Jutri bomo želi, če bo še kaj," se je obrnil proti Pepetu in zginil skozi vrata.

Za hišo začne svoj križev pot. V srcu nosi vso družino. Skrb ga razjeda ob misli na prazno skledo in žalostne otroške oči.

"Hudiča, jim že pokažem," se zasliši za njegovim hrbtom.

Jože se obrne in počaka jeznega Janeza.

"Kaj pa se je zgodilo," ga malce nestrpno vpraša.

"Ti fardamani hlapčani in deklina. Za nobeno rabo niso. Samo spijo in žrejo. Jim že pokažem, kdo sem jaz."

"Pa kaj se je vendar zgodilo."

"Pred nevihto sem jih poslal na njivo po seno. In kaj so naredili? Nič! Še kolo pri vozu so mi strli."

Jože ga na križpotju pozdravi, vendar ga Janez ne sliši. Še vedno se jezi. Jožeta zapusti tudi brezbrizni Simon. Ostane sam s križem na ramah. Glava mu klone in klobuk mu poleze na oči. Skrb ga prebada. Pride do Kalvarije in okameni pred zlatom razmetanim po blatu.

Tedaj se tudi v njem prekolje nebo. Strela udari še mnogo močnejše. Debeli železni orehi začno padati po njegovem srcu. Prvi ognjeni palici sledi še druga, tretja... Ali je to mogoče? Kako je mogel to dopustiti?

V potu sva z ženo pognojila, preorala in prebranala. Potem sem vsejal. In kaj mi je ostalo? Ali je slama plačilo? Pa če ne bi bil šel včeraj pomagat Furmanu? Včeraj bi doma lahko pospravili ves pridelek. Ker sem pomagal sosedu, mi je propadel letošnji pridelek? Je tako prav?

Zakaj je naša zemlja tako skopa in moramo vsak krompir, vsak koš sena in vsako košaro jabolok z mnogo večjim

trudom izžeti iz zemlje kakor pa sosedovi?

Vsako nedeljo grem k maši, dajem bero in otroke vzgam v krščanskem nauku. Ali je to plačilo za zvestega služabnika? In otrok, prvomesečnik, ki je umrl. Zakaj? Ali res ni pravice?!

Toplo sonce pa se kopa v večerni zarji. Jutri zjutraj pa bo zopet že navsezgodaj pozdravljalo dolino, in tudi Mlakarjevo domačijo.

Matej

PRED PODOBO "VSTALI ZVELIČAR"

KRIŠTOFA ZUPETA

Nekdo je narahlo potrkal na duri kakor kapljica na telo. Apostoli so prestrašeno obmolknili in se zastrmeli v zapahnjena vrata.

"Kdo je?" je zaskrbljeno vprašal Peter.

"Kaj pa če so vojaki?" se je prestrašil Natanael.

"Ne, oni bi razbijali, ne pa trkali!" ga je zavrnil Peter.

"Morda pa nas hočejo ujeti v past prav s trkanjem," se je razširil strah še na Andreja.

"Verjetno so res vojaki," je boječe izdaval Filip.

Peter je prvi stopil v kot. Za njim še nekateri drugi: Andrej, Matej, Jakob... Na koncu se je zbeganost polastila prav vseh. Strah jih je bilo jeznih pogledov, zasliševanja, bičanja...

"Kaj, pa če je naš Gospod, kaj pa če je morda On?" je zašepetal Matej Janezu.

"Ne nasedaj vendarle tem babjim čenčam!" se je razpognil Janezov nemirni obraz.

Zopet nekoliko močnejše trkanje.

"Kaj pa, če bi le šel odpret. Tako nas ne bodo mogli imeti za upornike," se je opogumil Filip.

Tedaj narahlo zašumi. V hipu vsem zastane dih. Pred seboj zagledajo Njega samega...

Prepasan si z belo haljo, ki ti jo je stkala in sešila ljubezniva roka. Strašno trpljenje ti je pustilo na telesu neizbrisna znamenja. Tudi post je naredil svoje. Na desni strani reber je krvavi pečat, mesto, ki ga je bila dosegla koničasta sulica nekoga vojaka.

Tudi desna dlan je prebodena. Križali so Te. Drobna je tvoja ponujena roka. Kot da hoče razodeti trpljenje in dobroto vsega sveta. Želi se nasloniti na Očetovo ramo. Toda levica; dva lahko združena prsta se dvigata visoko, kakor Odisejeva jadra, ki vračajo zmagovalca domov, lahka in vesela, ker imajo za sabo trideset letno plovbo v soncu in viharjih.

In obraz? Štiridesetdnevni post ti je izdolbel in izsušil lica. Grešno krono na čelu smó ti spletli z grehi. In tvoje oči; koliko zla si videl in kako malo dobrote. Za temi zmagoslavnimi očmi je nekdo, ki je premagal temo in zakraljeval nad njo. Vendar je ta kraljevski pogled poln dobrote in odpuščanja do vsake spreobrnjene Marije Magdalene. Jokale so ob Lazarjevem grobu. Bile pa so ob srečanju s hudičem tudi neizprosne kakor hrast. Iz njih vedno sije sonce na spokornjena in čista srca. In tvoja usta so kakor priprta vrata. Veliko plemenitega in zdravega žita si zasejal med množico. Že na gori blagrov. Farizejske duše pa so se zvijale pod tvojim bičem resnice, ki je bil vedno neusmiljeno pravičen.

Še vedno molk, sanje ali resničnost. Tedaj Peter vstane, stopi k Njemu in reče: "Ne vem, se mi blede ali si resnično ti, Gospod."

"Peter," mu reče in ga objame.

Matej

TAK, PA V SEMENIŠČU

Med počitnicami sem bil z mladinci na nekajdnevnem romanju. Veliko smo tudi peli, se pogovarjali in zbijali šale. Kar tekmovali smo, kdo bo bolj duhovit. Tudi jaz sem iz svoje zakladnice nekajkrat privlekel kak dovtip. Seveda ne prehudih. Toda bili so dovolj močni, da so mi mladinci dejali: "V semenišču si, pa si tak." Kaj pa je tako hudega, če sem rekel, da je Bog ustvaril ženo iz rebra, ker je to edina kost brez mozga. "Ste pa res čudni," sem si mislil. "Zakaj bi moral biti že kar svetnik," sem se branil. Toda vsi izgovori niso nič zalegli. Na koncu je izzvenelo: "V semenišču je, pa je tak." Mislil sem, da bom to zlahka pozabil. Toda zvečer, ko smo legli, sem se ponovno spomnil celotnega pogovora. Začelo se je mučno iskanje resnice. Kje je resnica? Hotel sem si priti na jasno. Natančno sem obdeloval dogodke zadnjih dni. Priznati sem si moral, da sem imel dolg jezik, da moje vedenje ni vedno ravno najboljše, da sem sebičen... Tako sem razmišljal kar lep čas. Med premišljevanjem sem se spomnil nauka, ki mi ga je dal nekoč župnik: "Zavedaj se, da smo vsi grešniki. Gotovo ga kdaj polomimo. Važno pa je, da tega, ki pade, ne obsojaš, ampak ga prijateljsko dvigneš. Tudi jaz sem padel. Začutil sem hvaležnost do prijatelja, ki me je opomnil in mi tako pomagal spoznati, da nisem delal prav.

Od takrat sem v družbi bolj previden, vem, da sem semeniščnik. Z veliko truda mi včasih popolnoma uspe. Toda še vedno potrebujem koga, ki bi me opozoril na moje napake.

Andrej

Na obeh straneh ceste so se razprostirali travniki in njive. Tu pa tam se je prikazalo kakšno drevo, ki je obstalo ob cesti. Ravnina vse naokrog, le v daljavi so se še videli obrisi hribov. Motor je tiho in enakomerno brnel. Mimo je spet švignilo drevo. Jure si je prižgal cigareto. Nekaj sto kilometrov je bilo že za njim, čaka pa ga še približno ura vožnje. Zamislil se je. Že več kot pol leta si s špelo dopisujeta, pa se še ne poznata. On niti ne ve, kakšna je, saj mu je na vsako njegovo prošnjo, naj mu pošlje sliko, odpisala, da še nima takšne, kot bi želela, in naj še malo počaka. On ji je svojo poslal že kar kmalu. Vsakokrat, ko je prebiral njena pismo, si jo je skušal predstavljati, vendar se mu ni nikoli posrečilo izoblikovati njene podobe. Po pismih sodeč mora biti zelo simpatično dekle, saj z lahkoto razpravlja z njim o vsem mogočem. V svojih pismih ji je že tudi omenjal, da bi jo obiskal, pa mu je odgovorila, da naj še malo počaka, češ saj sta si tudi po pismih lahko precej blizu. Potem je čakal vabila, vendar ga ni bilo. Po glavi so se mu motale razne misli. Nekega dne pa mu ni več dalo miru in na hitro se je odločil, da jo obišče. Kmalu je prišel v njen kraj in je ugotovil, da je lačen. Ko je šel po cesti, je vzel ven listek s špelinim naslovom ter pogledal po bližnjih blokih. Nobeden ni bil pravi. "No ja," je zamrmral, "bom pa vprašal v gostilni." Ko je pojedel, je vprašal za blok, kjer stanuje špela. "Tega bloka pa ne boste našli tu..." "Kako, saj..." "...Morali boste še kar precej od tod." Odšla sta pred gostilno. Dekle je iztegnilo roko in pokazalo v daljavo. "Vidite tisti stolp tam. Tam je tisto naselje." Prikimal je: "Hvala." Jure je bil kmalu tam. Šel je v drugo nadstropje in pozvonil. "Je tu pri Boriškovih?" je vprašal. "Da, to je pri nas," je odgovorila žena, ki je prišla odpret. "Prišel sem obiskat špelo. Ali je doma?" Žena ga je nekaj časa gle-

dala. "Da, doma je. Jaz sem njena mati. Vi pa ste gotovo tisti, s katerim si dopisuje." "Da, jaz sem, Jure." "Morda bi bilo bolje, če bi ostal doma in bi ostalo samo pri dopisovanju." Povabila ga je v kuhinjo. Ko je Špela zagledala prihajajoča, se ji je v grlu nekaj zataknilo. Vedela je, da nekaj časa ne bo spravila iz sebe niti ene same besede, kajti Jureta je takoj spoznala. Bil je ravno tak kot na sliki. Jure jo je pozdravil. Nemo je gledala v tla. Špela je sedela in lepi kostanjevi lasje so se ji lesketali v soncu. Nastala je mučna tišina. Sklepal je, da je nekaj narobe. Njena mati je opazila njegovo zadrego. Jure je stopil še bliže k Špeli in ji ponudil roko. Stegnila je svojo roko k njegovi in ni vstala. Šele tedaj je Jure ugotovil, da ne sedi na stolu, ampak na invalidskem vozičku. Mati se je znova obrnila k njemu: "Gotovo si lačen. Prinesla bom nekaj za pod zob." Jure se je vljudno branil: "Ne, sploh ne..." "Zakaj si prišel, zakaj si nisva raje še naprej dopisovala?" je komaj spravila iz sebe. "Ali je kaj narobe, če sem prišel, da bi te videl, ko pa mi nisi poslala slike?" "No zdaj si me videl in tvoje razočaranje je najbrž veliko." "Zakaj pa naj bi bil razočaran," je ugovarjal. "Prišel sem na obisk k simpatičnemu dekletu, poleg tega me je očarala tudi okolica. Kaj pa naj bi hotel še več?" Potem je Špela pokazala na noge. "Vidiš, za nobeno rabo nisem, le tu pa tam storim kakšno malenkost. Dopisovanje s teboj mi je bilo edino veselje in tolažba. Vesela sem bila, da sva si bila v pismih oba tako enakih misli." Jure jo je skušal dopolniti: "Sedaj sva potemtakem še na boljšem, saj se lahko tudi ustno pogovoriva. Sedaj, ko se poznavata, si bova še lažje dopisovala. Pa tudi večkrat bi te obiskal, če boš hotela." Potem je mati prinesla prigrizek. "Tu imata in malo prigriznita." Špela je natočila in oba sta skupaj dvignila kozarca v znak njunega poznanstva. Pozvonilo je. Na vratih se je pojavil Špelin oče. "Dober dan." Stopil je v kuhinjo in obstal. "To je tisti Jure, s katerim si Špela dopisuje," je hitro povedala mama. Jure je vstal in ponudil možaku roko. "Na počitnicah?"

"Ne. Malo potujem, pa sem hotel spoznati tudi špelo. Saj ne zamerite." "Zakaj pa," se je s svojim močnim glasom začudil oče. Potem so vsi skupaj sedli h kosilu. "Kako si potoval?" "Dobro. Med potjo sem se nekajkrat ustavil in napravil tudi nekaj fotografij za v zbirko." Očeta je zanimalo: "Se ukvarjaš s fotografiranjem?" "Ja, vendar moj hoby so predvsem gore. Doma imam že kar nekaj lepih zbirk gorá." "Če te zanima, si lahko ogledaš našo zbirko. Špela, saj veš kje je, pa mu jo pokaži. Sedaj pa bova morala z mano v mesto. Vidva pa se kaj pogovorita."

Jure in Špela sta nekaj časa še molčala, nato pa jo je Jure pogledal v oči in vprašal: "Ali že dolgo traja?" "Dobri dve leti. Nesreča pri kopanju," in ustnice so se ji počasi zaprle. Zagledala se je nekam v daljavo. "Raje ne govoriva o tem," je dejala in zamahnila z roko. "Res, raje se pogovoriva o čem drugem." Zaprl je oči in čutil, kako mu je sonce ogrelo veke. Potem jih je zopet odprl ter vstal. Stopil je k oknu in se nagnil ven. Na dvorišču je bilo vse polno otrok, ki so vpili drug čez drugega. "Bi želel videti našo zbirko slik?" ga je med premišljevanjem zmotila Špela. "Z veseljem. Ti lahko pomagam?" "Tu zgoraj na polici je album. Prosim, če mi ga daš dol."

Špelini prsti so že prelistavali stran za stranjo. Naenkrat se je ustavila. "Tukaj, vidiš, sem bila še srečna," ter je pokazala sliko, na kateri je stala na smučeh. "Zares je bilo čudovito." "Si rada smučala?" "Vsakič, kadar smo se odpravili smučat, sem bila vesela. Ta šport mi je bil poleg plavanja edini, pri katerem sem uživala, na soncu in snegu." "Tudi jaz rad smučam. Poleg tega pa zelo rad planinarim. Ko osvojim nek vrh, se počutim kot v rajju. Najlepše je, kadar gremo v hribe skupaj z družbo, so pa tudi trenutki, ko stopaš sam proti vrhu in naenkrat se ti porodi misel: "Ali ima vse to kakšen smisel, da stopam sam po poti, brez vsakršne besede prijatelja." Lep razgled na vrhu, dolina pod teboj, morje oblakov in še in še ti prežene vso tegobo in ni ti več žal, da si vztrajal." Špela je gledala v Jureta, ko je govoril in se ob tem zamislila.

"Koliko lepot in stvari sem občudovala v preteklosti stare pokrajine. Kako sem jo oboževala in občudovala, ko sem toplo oblečena in svobodna drsela s smučmi po njej, po prelepo zasneženih gričih." V duši je začutila nek hladen občutek: "Zakaj se je moralo to zgoditi prav meni? Ali se je res moralo zgoditi? Morda me je Bog hotel imeti tako, vendar, saj takšna kakršna sem sedaj ne bom nikomur nič koristila! Ne, ne... nočem več premišljevati o tem." "O čem premišljuješ Špela?" se je oglasil Jure. Malo je pomolčala, potem pa tiho odgovorila: "O preteklosti," in po licu so ji zdrsele solze. "Špela nikar. Morda pa ima Bog s teboj kakšne posebne načrte in te zato želi takšno." Špela ga je začudeno pogledala: "Si tudi ti veren?" "Ja. Brez njega bi bil gotovo nesrečen. Ne vem, če bi sploh našel kakšen smisel v svojem življenju. Tako pa vem, za kaj živim. Morda je prav njegova želja taka, da sva se srečala." Špeli so se oči zaiskrile in začutila je, da je dobila prijatelja, ki jo resnično razume. Nič več ji ni bilo nerodno. Nasprotno, najraje bi zakričala ali se zjokala od sreče. A se je poskušala obvladati. "Vedno bolj ko premišljujem o teh stvareh, bolj mi postajajo jasne. Upam, da bom kmalu doumela skrivnost mojega trpljenja. Spominjam se, kako sem včasih hodila po mestu in si ogledovala izložbo za izložbo; če bi imela s seboj milijon morda dva, bi si kupila najnovejša oblačila. A sedaj vem, da ni vse v denarju. Res je potreben, da preživiš, za kaj več pa ga tudi ne rabiš. Zavedam se, da kljub vsemu, kar se mi je pripetilo, ne trpim najhuje. Če samo pomislim, koliko ljudi umira zaradi lakote in vojn, me je morda lahko kar malo sram, da se včasih sama sebi smilim. Vendar tako je bilo. Takoj po nesreči sploh nisem vedela, čemu še živim. Vendar Bogu hvala, da sem začela vse to spoznavati." Jure je strmел nad vsem tem, kar mu je Špela povedala. Videl je, da ima močno vero, ki je tudi v njem zbudila nekaj novega. V Špeli je videl človeka, ki je še pred nedavnim živel v dilemi med Bogom in samim seboj. Vendar Špela se je vseeno po vsem, kar je hudega prestala, obrnila na pravo stran.

Na vratih je pozvonilo. Jure je hitro stekel in odprl. "Kako sta se imela?" je zanimalo mamó. "Res je bilo lepo. Špela mi je pokazala slike, ki ste jih napravili in moram reči, da imajo kar zanimivo vsebino." "Torej so ti bile všeč?" "Da." "Nekaj si jih lahko izbereš, da jih boš imel za spomin." "Prav rad," je dodal Jure in se zahvalil. "Sedaj pa bom moral kmalu oditi." "Na večerji bo pa ja še ostal," je oče rekel z vabečim tonom. "Seveda, prav rad."

"No sedaj pa moram čisto zares oditi. Zelo hitro je vse to minilo, vendar moram reči, da mi ni žal niti minute, ki sem jo porabil za pogovor s Špelo." Odšel je do Špele in ji ponudil roko: "Tako vidiš, vsega je enkrat konec. Sedaj moram oditi nazaj. Res sem srečen, da sva se spoznala in upam, da sva si postala tudi prijatelja. Velja?" "Seveda. Vesela sem te bila, čeprav na začetku nisem vedela, kako se bo vse to končalo. Pa vidim, da se nisem zmotila, ko sem si te, ko si mi pisal, predstavljala poštenega in dobrosrčnega. Res, prav lepa hvala za ta tvoj obisk in pridi, ko boš imel zopet čas." "Oglasil se bom, če ne drugače vsako drugo nedeljo. Ti je prav?" "Seveda. Pa tudi molila bova drug za drugega." "Vsem skupaj še enkrat hvala. Sedaj moram pa zares iti. Zbogom."

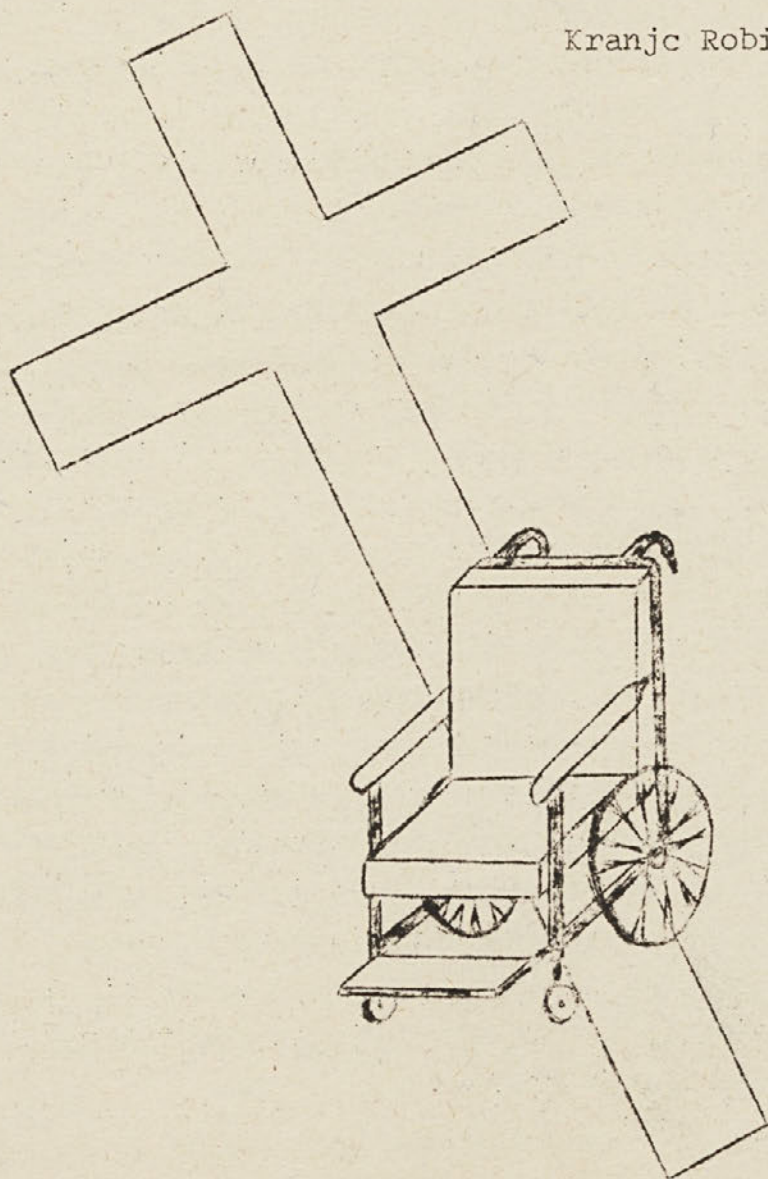
Špelina mama ga je spremila do avtomobila. "Ti je povedala, kako se je zgodilo?" "Ne," je odkimal, "samo to je dejala, da je bilo pri kopanju." "Aha, torej bi bilo bolje, če bi tudi jaz nič ne govorila. Ti bo nekega dne že sama povedala. Sicer ti pa vseeno lahko povem, da boš vsaj vedel."

Neko nedeljo smo se odpravili v Radovljico na kopališče. Veš, Špela je bila velika oboževalka skakalnic. Če si jo hotel na bazenu poiskati, si pogledal samo na skakalnico. Tudi tega dne se je takoj spravila nanjo. Ni kaj dosti pomišljala in že je drvela proti vodi. Nenadoma je prihitel nek znanec in na hitro povedal: "Nesreča se je zgodila, hitro pojdite." Oče je hitro stekel, za njim pa še jaz in Špelina teta. Bila je v nezavesti. Nihče pa ni vedel, kaj je bilo. Morala sem takoj ven. Špelo pa so

takoj odpeljali v zdravstveni dom, od tam pa hitro v Ljubljano. Bilo je grozno. Najhuje pa je bilo, ko so jo slikali in ugotovili, da ne bo nikoli več hodila. Bila sem popolnoma iz sebe. Ko se je Špela vrnila iz bolnice, nam je natančno povedala, kako se je vse zgodilo: "Skočila sem in naenkrat priletela v vodo, potem pa je nastala tema.", Dalje ni vedela ničesar več. To je Špelina nesreča, samo tako na hitro. Mnogo več bi se lahko o tem pogovorila. Sicer bo pa še priložnosti. Jure, drži se in srečno vozi." "Hvala za vse. Res sem sedaj mnogo bolj srečen. Še enkrat vse pozdravite." "Bom, hvala. Pa zbogom."

"Zbogom," je odgovoril, ter se počasi odpeljal z veseljem v srcu proti domu.

Kranjc Robi

NEVIHTA

Jože se je zavedel v kotu svoje sobe. Zbolelo ga je, kakor da bi bil živ. Stol, ki se je ob njegovem trdem pristanku prevrnil nanj, mu je bil dokaz, da le še ni prestopil meje onostranstva. Dejstvo, da je še vedno med živimi, ga je navdalo z mešanimi občutki. Kar je storil, je storil z namenom, da si konča življenje, da zbriše krivični svet, da zatre svojo bolečino.

Vse svoje mlado življenje je bil ljubljeno. Starši so mu nudili vse, kar ga je veselilo. Deleženo je bil dobre vzgoje in lepega zgleda. Tako se je Jože razvil v prikupnega mladega fanta, ki je bil dobrodošel, kjerkoli se je pojavil. Doma je rad pomagal. Najbolj je bil srečen, kadar je videl, da se je mati razveselila njegovega dela, da je oče ponosen nanj, kadar ga je kdo pohvalil kot vzgojenega, pridnega fanta. Ta drobna radost se je z leti spremenila v težko skrb, da ne bi staršev s čim prizadel. Karkoli ga je položil, je skrbno skrilo pred domačimi. Vse je skrbno spravilo v skrinjo skrbi in nerazrešenih konfliktov, ki je postajala iz dneva v dan težja, dokler ni nekega dne zapah popustilo. - Hiša sezidana na pesku se je sesula in njena podrtija je bila velika. - Zaupanje med Jožetom in starši je zdrknilo pod kritično mejo. Na njenem mestu je zazijala praznina, ki ji Jože ni bil več kos. Zaprl se je vase, v svoj svet in začel graditi svojo filozofijo. Čutil je, da ne osrečuje več svojih staršev, da daje slab zgled svojim bratom in sestram, in da si ne zna več razložiti čemu življenje. To je bila njegova neznosna bolečina, ki ga je privedla na rob, čez katerega je k sreči neuspešno stegnil svojo roko.

Jože se je z muko pobral, ter se zavalil na posteljo. Duhovna zbitost, ki jo je občutil zadnje dni, se je nekako porazgubila. Ta hip se mu je postelja zazdela nenavadno topla in domača. Obšla ga je mehka radost, kot bi slonel v materinem naročju; ko bi se čas vsaj za trenutek ustavil - bil je živ... tako ljubko ŽIV.

Bilo je že skoraj jutro, šesti dan.

Iztok Kržič

VEČERJA

Sonce je že zašlo, ko je mati postavila skromno večerjo pred svojo lačno družino. Šestero otrok se je drenjalo za hrastovo mizo in le očetov strogi pogled je krotil lačno mladež, da ni v en mah planila po jedi. Ovsene kaše niso imeli ravno najraje, toda v letih sedmih suhih krav ni nihče pomišljal, ali bi zajel z žlico ali ne. Ko je prisedla tudi mati, so se vse drobne ročice sklenile in ducat oči se je pričakujoče zazrlo v očeta.

Oče je mehko dvignil svojo udelano kmečko roko ter se pokrižal na čelo, usta in na prsi. Vsi so mu s kretnjo spoštljivo sledili, še celo najmlajši, ki se je skobacal materi v naročje, je potegnil z ročico s čela čez nos in usta na prsi ter tam naredil majhen križec. Oče je šele tedaj umaknil svoj strogi pogled z otrčadi ter se zazrl predse. Glavo je nagnil naprej in tiho obstal. Bilo je, kakor bi hotel Bogu tiho potožiti vse tegobe in skrbi, ki jih ima z družino, da jo nahrani in obleče, s kmetijo, ki jo obdeluje, z ljudmi, ki jih srečuje. Tudi otroci so v tem trenutku tišine, ko so si komaj upali dihati, pomislili, kako lepo je, da se pred njimi kadi kaša, ki jo bodo lahko vsak čas zajeli in ponesli v lačna usta. In tu je bila skrbna mati, ki je s pogledom objela svojo družinico, se zanjo zahvalila Bogu ter mu jo priporočila v varstvo. Vsi skupaj so bili malo Božje kraljestvo, ki se zahvaljuje in slavi Boga. Nato je oče začel moliti Oče naš in vsa družina mu je zbrano odgovarjala.

Povečerjali so počasi in s tekom. Kljub skromni večerji so na koncu vsi zadovoljni in nasičeni odložili žlice v zavesti, da tudi težki dnevi preteko z Božjo pomočjo v miru in zadovoljstvu.

Iztok Kržič

SPODRSLJAJI

Zvečer mi je ena od postelj vzbudila pozornost.

- Še zmeraj se zrači. Kaj naj to pomeni? Sploh ni postлана. Kot asistent jo moram kaznovati.

Čvrsto sem zgrabil blazino, jo zvlekel na prašna tla.

Jož, kakšna zamera!

"Jutri grem k prefektu. To je svinjsko."

- Res je svinjsko. Kar k prefektu bi šel. - mi ne gre v glavo.

- Nekaj pa je pozabil.

"Ali bomo pospravili posteljo ali ne?" sem ga poskusil spomniti, da tudi on ni brez greha.

Ne omaje se - še vedno bi šel kar k prefektu.

- Kar teci hitro k ...

"Ata! Atek! A-ti!"

Ni mu preostalo drugega kot da se pomiri in popravi. Vzel je krtačo, začel brisati prah z blazine in čisto tiho je bil - kaznoval me je, čutil sem. Če sem hotel tedaj vsaj še na zunaj zmagati, sem

moral igrati:

ulegel sem se in se mu smejal.

- Kar pospravljaj! Saj nimaš druge izbire. Vdaj se v usodo! - sem hotel pokazati na obrazu.

Moral sem se skrivati

za tem izrazom, za smehom in počasi tudi vse bolj pod odejo, zbežal sem v sanje.

Zbudil sem se in ga zagledal, toda pogledati si ga nisem upal.

- Opravičiti se bo treba... Sama sva... Sedaj!

"Oprosti za včeraj."

"Dobro. Sicer bi šel k prefektu."

- Že spet misli nanj. - me je zbadlo.

"Vidim, da precej zameriš. Ampak bile so še hujše stvari. Celo na strnišče so že komu odvlekli blazino,"

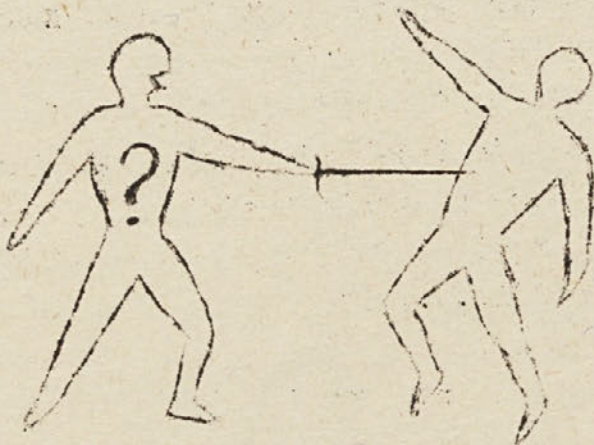
- Laž! Zakaj pa to? Odkod? Ne priznam je. Ni moja. Podtaknjena je. Kar pride in ko je izrečena je moja. Zakaj in kaj bi potem

moral obžalovati?

"vendar se zaradi tega ni hodilo k prefektu,"

- ker so drugi to možato prenesli. Samo ti nisi. Jaz pa sem se mu nameraval in bi se mu tudi moral, moral opravičiti.

Fast

SANJE IN RESNIČNOST

Kazalci na uri se leno pomikajo proti šest in trideset minut. Zunaj je že dolgo gosta tema. Pred menoj je dolgočasna šolska knjiga, levo in desno ob meni dva sotrpina. Le kdo si je izmislil šolo?

Neka neznana sila mi potiska veke s tako silo navzdol, da se ji sploh nočem in ne morem ustavljati.

Glava počasi omahne.

V razred prikoraka profesor s počeno epruveto in ožgano elermajerico. Na katedru nekaj silno počí!.. Spet en ponesrečen poskus. Ploha smeha. Življenje kemikov je stalno v nevarnosti in polno presenečenj. Smeh nekoliko potihne. Iz tišine zraste druga podoba. Profesor O.: "Fantje, vesper je najzanimivejši at eight o'clock. Zimmer ni vse, kar človek lahko have. Obložena mensa in človek za njo ni za zveličanje necesario. ..." Če človek veliko zna, ima še več skrbi. Poučevati mora na stotih koncih v sto jeziki, po telefonu mora reševati križanke, saj vsak telefon zabrne ravno v Podragi. Cin, cin... "Halo!" Na drugi strani: "Oprostite profesor, kako se reče..."

Potem se naenkrat pred menoj pojavijo sestre: Damijana z metlo in smetišnico, Benjamina in Marija s kuhalnicami in pokrovkami, Tadeja s hrano za kokoši, pred njimi pa seveda sestra prednica - vsaka pri svojem delu. Le kako bi jim človek povrnil za ves njihov trud? Beseda "HVALA" je stokrat premalo! Tako so nas učili.

Nekaj je zagrmelo! To ni kemijski poskus! Mislim, da velike dežne kaplje padajo in udarjajo ob pločevino. Morda toča?.. Kruta sedanost. Pada po meni: "Pojdi vase... si kot pred Najsvetejšim!... premisli, če si za v semenišče, ... študij je po Božji volji, ..."

Oglasi se tudi zvonec!

Za mano je dolg in naporen študijski popoldan.

"TVOJ BRAT"

SMO KAKOR CVETОВI BELI

Cvet mojega življenja
se presenečen nad življenjem
počasi odpira.

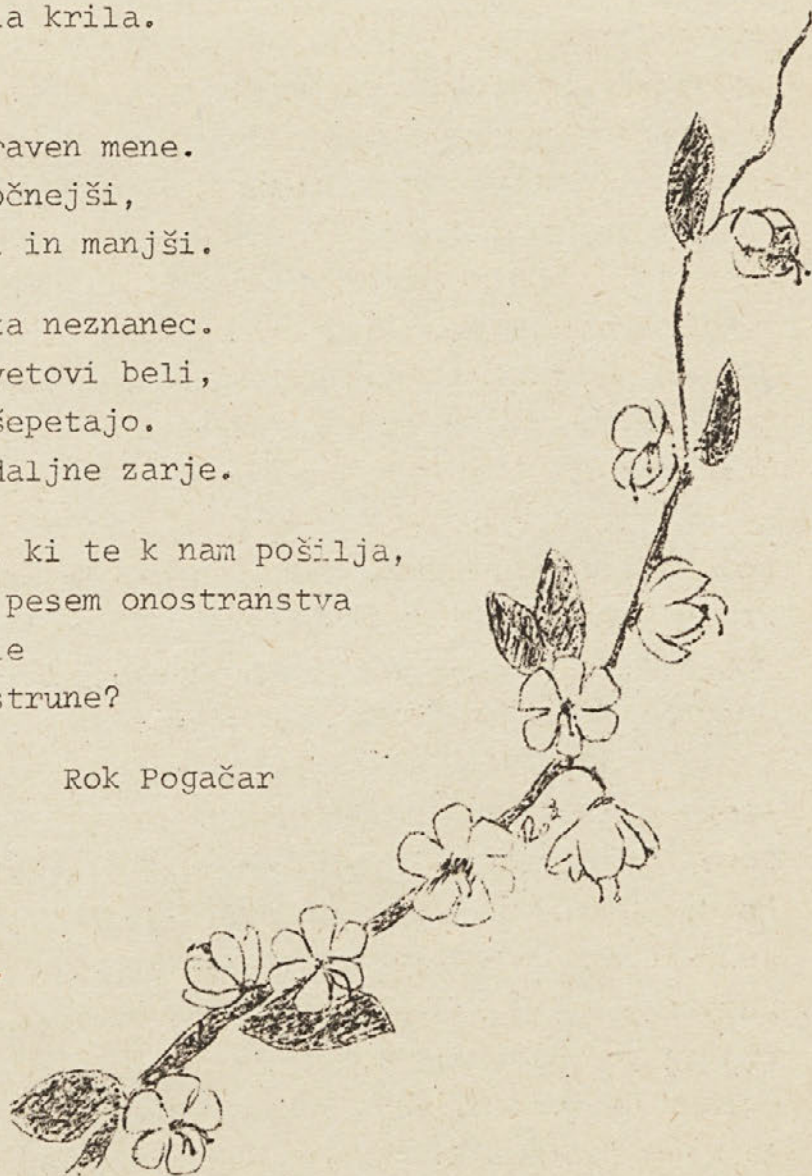
Strah ga je.
A noč pomladi ga primora,
da razgrne bela krila.

Nisem sam!
So še drugi zraven mene.
Nekateri so močnejši,
drugi nežnejši in manjši.

Veter pride, ta neznanec.
Sklonijo se cvetovi beli,
daljno pesem šepetajo.
Kot da je iz daljne zarje.

Veter, kdo je, ki te k nam pošilja,
da poješ tiho pesem onostranstva
na cvetove bele
kot na mehke strune?

Rok Pogačar

SLOVO

Pada dežek v temo,
vse otožno je - mokro,
je drevje mokro in pusto,
lasje so mokri, ni toplo,
še v čevljih mrzlo je - vlažno.

Kako hudo si ti slovo.

Obrišem solzo si takoj,
ne vidim doma za seboj,
ki sem zapustil ga nocoj.
Srce trepeče, da je joj,
kot da bi bojevalo boj.

Kako hudo si ti slovo.

Le padaj dežek na zemljo.
Ko sonce posijalo bo,
odšlo otožno bo, temno,
izparelo vlažno in mokro,
srce vse polno sreče bo.

Oj, ti slovo!

OGNJIŠČE

V spominih starka gleda na ognjišče
in zre na črne stene sredi hiše.
Žareči ogenj nanje sence riše,
siv dim izhoda išče.

Lepoto hoče starka vnučki razodeti:

"Ognjišče; vez ljubezni v družini
ter dom bilo je starim in mladini..."

Zakaj me nočeš vnučka razumeti!

Te je napadla svetnosti bolezen
v gradovih zlatih, praznih in ledenih?
Iz njih odšla z ognjiščem vred ljubezen?"

Preveč so tuji babice svetovi,
da vnučka bi lepoto njih dojela.

Prečrni so ji starih hiš zidovi.

Vidmar Cene

ODGOVORNOST

O Bog, veliko dal si nam darov,
a s tem dobili smo precej dolgov.
Mar bomo Ti vrnilo vse domov?

Glej lakoto na svetu. - Človek ta!
Grozijo atentati. - Človek? Da!
Sovraštvo, vojne, splavi... - Človek! Pa?...

ZVON

Zletele so ptice z zvonika,
v jasnino udaril je bron,
mir polja počasi se umika,
tišino nadvladal je zvon.

Na polju je pustil kmet delo,
v nebo je povzdignil pogled,
zaznamoval s križem je čelo,
z Njim bilo srce mu je spet.

Tudi jaz poskušal sem moliti,
da si duše pokoj pridobim;
z Bitjem bitje zvona uglasiti
in srca, da v harmoniji bom.

Bolj in bolj vse črno tone, mre,
vsak udarec para zrak kot grom,
kot da jasnost proč za vedno gre -
nič več bim, le bom-bom-bom.

RAD BI SE SMEJAL

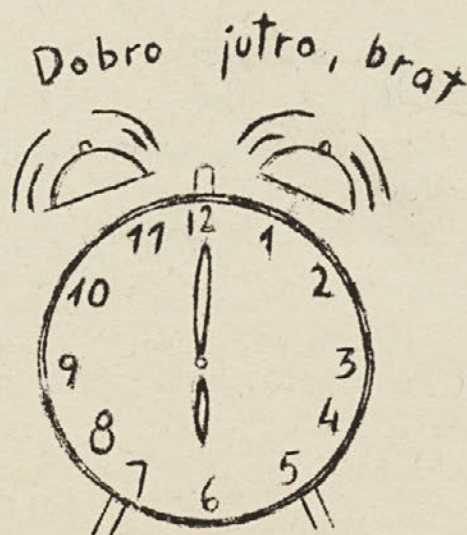
Suknjica - črn baržun;
žalost je, primojdun!
Naj se vrača
ali ne,
zdaj ni čas,
proč naj gre!
Zlata piščalka - kljun;
radost na svoj račun!

V noge pa bos -
to vam je kos.

SREČANJE

Dva prijatelja sta k maši šla;
tik pred svetiščem - uh, kako mrazi!
taka hladna hoja, brez srca,
da sta si pogledala v oči šele,
kadar prvi v drugega je zakorakal.
"Dobro jutro, brat," kot ura brž zdrdral
svoj brezbrizni je pozdrav
in že dalje tip je odtiktakal.

Fast

ŠPORT

V letošnjem šolskem letu so bile športne dejavnosti zaradi obnovitvenih del maloštevilne. Igrišči za nogomet in odbojko sta zasedeni že od začetka šolskega leta. Igrišče za košarko pa smo lahko šele v marcu pripravili za igranje. Tako smo v aprilu začeli s prvenstvom v košarki. Prijavilo se je pet ekip: iz drugega razreda dve, iz ostalih pa po ena. Prvenstvo je trajalo tri tedne. V tem času se je zvrstilo vseh 10 tekem. Kakšnega večjega presenečenja ni bilo. Najboljšo igro sta pokazali 2a in 4a, ki sta se uvrstili v finale. Obe ekipi sta zelo uigrani. 2a je s hitro igro in dobrimi skoki pod košem nadigrala ostale in zmagala tudi v finalu po zelo izenačeni igri. Od 3a smo pričakovali več. Manjkalo ji je predvsem organizirane igre in solidnih skokov pod košem. Podobno je bilo z 2b. 1a je pokazala precejšnjo borbenost, manjka jim še uigranosti.

Vse tekme so bile v celoti gledano korektne. Osebnih napak ni bilo veliko — 202.

Povprečno smo dali na tekmo 50 točk. V celem prvenstvu pa 999. Letos smo uvedli "6,25", to je met za tri točke. Na listo strelcev se je uvrstilo 24 igralcev, strelcev trojk je bilo 10.

1. 2a 4 4 0 +163	1. Metelko T. 3a 132 točk
2. 4a 4 3 1 + 81	2. Hrovat M. 2a 125 točk
3. 3a 4 2 2 + 23	3. Okoliš P. 4a 104 točk
4. 2b 4 1 3 - 70	4. Vidmar C. 2a 88 točk
5. 1a 4 0 4 -197	5. Fajdiga S. 4a 78 točk
	6. Tišler J. 2b 66 točk

Pripravljamo tekmovanje v košarki po letnikih rojstev.

V kratkem nameravamo prirediti kros in pričakujemo precejšno udeležbo.

Vsem igralcem, sodnikom, zapisnikarjem, gledalcem .. navijačem in vsem, ki ste kakorkoli pomagali pri pripravi prvenstva se lepo zahvaljujeva.

športna referenta

Boštjan Loboda   Tone Metelko

ALI VESTE:

- da število dijakov, ki morajo popravlјati matematiko, ne upada,
- da pri nekaterih predmetih ne smeš nič znati, če sploh hočeš dobiti oceno,
- da večina semeniščnikov med študijem študira,
- da nek profesor poučuje v eni uri en predmet, sprašuje pa drugega,
- da je vedno več dijakov, ki jih pred konferenco nosi luna,
- da smo semeniščniki veliki "krompirjevci" - v jedilnici,
- da kanarček poje po napevu "Pojdi vase",
- da so dijaki 4. letnika izgubili čistost - pri tiskanju Isker,
- da v nekaterih razredih rastejo stalagtiti,
- da pride na tri semeniščnike po eno stranišče za malo potrebo,
- da so stranišča razredno pogojena,
- da smejo tuše iz varnostnih razlogov uporabljati le plavalci,
- da se pri nekaterih predmetih vzame več snovi v odmoru kot med uro,
- da je nek dijak izpustil pline, profesor pa mu je dejal, da naj govori bolj razločno.

KAJ JE TRANSCENDENCA?

Transcendenca je, če profesor tako transcendenčno predava, da dijaki padejo v transsssss...

MUTATIS MUTANDIS

- Koliko konferenc moraš še popraviti?
- Eno.
- Sedi in zapiši: "Dve."

*

*

*

Dobro, da ni prišla sanitarna inšpekcija k nam po kosilu.

SESTAVLJEN POLJAK ROMAN	TROPSKA RASTLINA IN NJEN SAD	OS. ZAIMEN	ROPAR RAZ- BOJNIK	ORAZEM ROBI	KRŠČ. SREDNJE VESKA FILOZOFIA	DRŽAVA NA BL VZHODU	OJE	VIRO- VITICA	SOGLA- SNIK	TOMARNA SMUŽI
VELIKO SEMEM- IŠČE										
PRISTAŠ AMAR- HIZMA									2. PO MASE TERMO- ELEKTR.	
NE (LAT.)				RUSKA REKA ANTON TRSTENJAK			NIKAL- NICA	KAZ. ZAIMEN TISTI, KI TKE		
1. ŽRKA V ABECEDI		ELEGA- NTEM PIJANEC								
ROJSTVO									TINKTURA (KRATI- CA)	VOKALI PO VRSTI
ŽENSKI GLAS				SLOV. OKTET			DE GL. MESTO SLOVENSKE KRAJINE			
SOZVOČJA V GLASBI	KEMIJA VPRAŠ. PRISL- MERE			MAJHNO TMALO PRISK- BA						
							BETKA LJUDSKA REP.			
MEMET Z AČU- DENJA			RAZGLAS ZA POROKO MLADINI KNJIGA						KISLIK RASTLINA (SAD JE GROZDJA)	
PREB. LOMBAR- DIJE KAVČIČ...								TUKAJ 1. IN 15 ŽRKA		
					NAJVIŠJA IGRALNA KARTA	SIJ GRIEG EDVARD				VEZNIK
OZ. ZAIMEN			POTBJOZI SR-VEŠKI KLERIKI IN DIJAKI							
TISTI, KI JE ZA OKRAS								ANDREJ NOVAK		

"Semeniška" križanka

1	2		3	4	5		6	7	8	9	10	11	12	13	14
15		16				17				18					
19						20				21		22			
23		24						25				26			
	27					28	29	30		31	32		33		
34	35							36		37	38		39	40	
41			42	43		44		45			46				
47						48	49		50					51	
52			53			54					55		56		
57		58				59		60					61		
62		63				64					65	66			
	67					68					69			70	
71	72					73						74		75	
76						77									
82			83											84	
			85											86	87
88	89	90					91	92	93		94	95	96		97
98						99	100			101					
						102				103				104	
105	106		107			108		109							
110								111						112	

1. modroslovje, 2. eden od predm. v prvem raz., 15. radon, 16. nasprotno od grd, 17. okrajšava za latinščino, 18. ime sedanjega prefekta, 19. ena od vej v matematiki, 21. iridij, 22. nadav, 23. nikalnica, 24. udeleženec alke, 25. rimsko sto, 26. Novi Sad, 27. vasica pri Braniku, 28. oznaka za Kristusa, 34. Organizacija koprskih invalidov (okr.), 36. priimek profesorja latinščine, 41. šolska literarna zveza (okr.), 42. priimek prof. biologije, 45. začetnici predavatelja za OTP, 46. ozek del med kopnim in morjem, 47. posoda za čaj, 48. predlog, 50. mačka, 51. Gregor Niški, 52. vrsta vrbe, 53. Sarajevo, 54 enaki črki, 55. ime prof. zgodovine, 57. Nikolaj, 59. nočni metulj, 61. avstralski smučar Stiven, 62. ploskovna mera, 63. začetnici predav. ital. jezika, 64. del knjige (mn.), 65. Zorman Ivan, 67. začetnici priimka in imena sedanjega ljublj. nadškofa, 68. okrožje v Švici, 69. lat. veznik, 70. Čop Karel, 71. deček (lat.), 73. Olga Turč, 74. del nadškofovega ornata, 76. vpiši: ONJ, 77. znamka športne opreme, 81. priimek prof. nem. jezika, 82. kdor se ukvarja z dokumentalistiko, 84. Karlovac, 85. TV napovedovalec Janez, 88. pivski vzklík, 91. mik, 94. priimek sedanjega ekonomista, 98. del živali, 99. predmet v tretjem raz., 102. nemška tovarna strojev, 103. nevestina oprava, 104. nemška marka (orig.), 105. ribja jačeca, 108. eden od predmetov na šoli, 110. tinta, 111. kravica, 112. destilat iz riževega slada.

NAVPIČNO: 1. eden od tujih jezikov, 2. napis na križu, 3. žrtvenik, 4. geografija, 5. zidaki, 6. sodobniki Keltov, 7. tibet. govedo, 8. oče, 9. tovarna v Logatcu, 10. vrsta jedilne kreme, 11. Mohorjeva družba, 12. ime prof. sociologije, 13. mavrah, 14. luka v Izraelu, 20. kaz. zaimek, 27. priimek sedanjega spirituala, 29. Hinko Čebulj, 30. kmečko orodje, 31. začetnici imena in priimka predav. za obrambo, 32. priimek prof. umetnosti, 33. čitanje, 35. glasbeni instrument, 37. germanski jezik, 38. ključavnica (ang.), 39. Gruden Igo, 40. eden tujih jezikov, 43. prvi letalec, 44. bajeslovno bitje (Matija), 49. vrsta drevesa, 56. aluminij, 58. znani filmski igravec (Sharif), 60 hrvaška vprašalnica, 64. eden od klasičnih jezikov, 65. priimek prof. angleščine, 66. pripadnik nekdanjih rodov v Italiji, 67. arabski poglavar, 68. znani slov. skladatelj (Urban), 71. priimek semeniškega ravnatelja, 72. vrsta ital. avtomobila, 75. zdravilo, 77. cimosov avto, 78. delavna terapija, 79. začetnici slov. pesnika (1856-1912), 80. okrajšava za sledeči, 81. začetnici imena in priimka mariborskega pom. škofa, 83. nada, 86. ljubkovalno ž. ime, 87. prof. informatike, 89. kemija, 90. prof. fizike, 92. medmet, 93. žepna rutica, 94 Ivo Ribar ..., 95. ž. ime, 96. Ludolfovo število, 97. kdor koplje jame, 99. začetnici priimka in imena koprškega škofa pomočnika, 100. slov. m. ime, 101. višji budistični duhovnik, 106. Kranj, 107, tovarna v Nišu, 109. os. zaimek.

ISKRE: glasilo semeniščnikov Srednje verske šole
v Vipavi

NASLOV: 65271 Vipava 149

MENTOR: Branko Melink

UREDNIKA: Fast in Norbert Koprivec

TEHNIČNI UREDNIK: Oražem Bogdan

VINJETE: Tomaž Golob

TIPKA: Matjaž Knific

TISKA: 4. in 3. letnik

Razmnoženo v 400 izvodih.

Vzdržujejo se s prostovoljnimi prispevki.

Zahvaljujemo se vsem, ki ste literarno,
materialno ali finančno prispevali k izidu
"Isker".

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA

leto

ISKRE

Inv. št.
19052

Škofjska gimnazija

Semenišče Vipava

